II

(Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

COMMISSIE

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 15 juli 1987

betreffende door de Franse Regering aan de fabrikant van textiel, kleding en papierprodukten Boussac Saint Frères verleende steun

(Slechts de tekst in de Franse taal is authentiek)

(87/585/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid artikel 93, lid 2, eerste alinea,

Na de belanghebbenden overeenkomstig artikel 93 te hebben aangemaand hun opmerkingen te maken en gezien deze opmerkingen,

Overwegende hetgeen volgt :

I

Na herhaaldelijk verzoek van de Commissie heeft de Franse Regering per telex van 22 maart 1984 en brief van 23 augustus 1984 achteraf de Commissie ervan in kennis gesteld dat aan de op twee na grootste textiel-, kleding- en papierproduktenfabrikant in Frankrijk financiële steun was verleend.

De steun werd tussen juni 1982 en augustus 1984 in de volgende vorm verleend :

— deelneming in het bedrijfskapitaal ten bedrage van 100,1 miljoen Ffr. door de IDI (Institut de Développement Industriel), welk bedrag later werd overgedragen aan de SOPARI (Société de Participation et de Restructuration Industrielle), een 99,4 % dochter van de IDI, die zelf in staatshanden is ;

— kapitaalvoorschotten (comptes courants d'actionnaire) door de SOPARI, ten bedrage van 380 miljoen Ffr., als leningen met verlaagde rentevoet en met overheidsgarantie.

Naar de Franse Regering aanvankelijk verklaarde, werd deze kapitaalinbreng als noodzakelijk beschouwd voor de financiering van investeringen, die echter niet werden gekwantificeerd noch nader omschreven.

Volgens destijds aan de Commissie bekende gegevens zou nog meer steun worden verleend.

Na een eerste onderzoek was de Commissie van mening dat de steun die tussen 1982 en 1984 was verleend doch niet vooraf bij de Commissie was aangemeld, onrechtmatig was, aangezien de Franse Regering niet had voldaan aan de op haar op grond van artikel 93, lid 3, van het Verdrag rustende verplichtingen. Ook was de Commissie van oordeel dat de aan de onderneming verleende IDI/SOPARI-steun, gezien haar financiële positie, als reddingssteun moest worden beschouwd. Reeds lang is het Commissiebeleid, dat reddingssteun bij herstructurering uitsluitend voor korte tijd en in de vorm van een krediet of een lening tegen normale marktrente mag worden verleend. Hiervan zijn alle Lid-Staten bij schrijven van 24 januari 1979 op de hoogte gesteld. De onderhavige steun voldoet echter niet aan deze door de Commissie gestelde voorwaarden.

Ook was de Commissie van mening dat de reeds uitgekeerde steun niet strookte met de voorwaarden waarvan zij op 21 december 1983 haar goedkeuring van de Franse steunregeling voor de textiel- en kledingindustrie (vermindering van sociale premies) afhankelijk had gesteld.

De Commissie huldigde de mening dat, gezien de positie waarin de textiel- en kledingindustrie in de Gemeenschap indertijd verkeerde, al deze — zowel reeds verleende als slechts beoogde — steun niet een ontwikkeling zou bevorderen die, vanuit communautair oogpunt beschouwd, een tegenwicht zou kunnen opleveren tegen de concurrentievervalsende gevolgen van die steun. Ook zou de steun een voorkeursbehandeling betekenen voor de bewuste onderneming in een zeer actieve bedrijfstak waarin een uiterst scherpe concurrentie heerste. De steun zou de handel tussen Lid-Staten nadelig kunnen beïnvloeden en derhalve met de gemeenschappelijke markt onverenigbaar zijn.

Daarom was de Commissie van mening dat geen van deze steunvormen in aanmerking kwam voor toepassing van de in artikel 92 genoemde uitzonderingen en heeft zij de procedure van artikel 93, lid 2, eerste alinea, van het Verdrag ingeleid.

Bij schrijven van 3 december 1984 maande de Commissie de Franse Regering aan haar opmerkingen kenbaar te maken. De andere Lid-Staten werden op 4 januari op de hoogte gesteld, andere belanghebbenden op 19 januari 1985.

II

De Franse Regering maakte haar bedenkingen in het kader van de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag kenbaar in brieven van 4 februari, 4 juni en 11 oktober 1985, 5 februari, 19 juni en 21 juli 1986, 27 maart en 21 mei 1987 en in een aantal bilaterale bijeenkomsten, namelijk op 18 oktober 1985, 14 mei en 4 juli 1986 en 27 februari, 13 en 19 maart en 30 april 1987. De Franse Regering wees hierbij op de door de onderneming uitgevoerde herstructurering die heeft geleid tot de sluiting van verscheidene produktie-eenheden, een aanzienlijke vermindering van het aantal arbeidsplaatsen, de opheffing van een aantal produktielijnen en het afstoten van bepaalde produktie-eenheden naar onafhankelijke producenten. De Franse Regering wees ook op een „strategisch plan" dat door de onderneming ten uitvoer werd gelegd.

Bij schrijven van 21 juli 1986, bevestigd bij schrijven van 27 maart 1987, deelde de Franse Regering aan de Commissie mede dat naast de reeds in de brief van 23 augustus 1984 genoemde financiële bijstand intussen nog meer steun was verleend. In totaal was een bedrag van 999,9 miljoen Ffr. uitgekeerd in de vorm van :

— kapitaalverstrekkingen van 333,1 miljoen Ffr. door SOPARI in juli 1982, na overdracht door de IDI, om het ondernemingskapitaal op peil te brengen en uit te breiden ;

— kapitaalverstrekking van 300 miljoen Ffr. (110 miljoen Ffr. in juni 1984 en 190 miljoen Ffr. in januari 1985) door SOPARI voor hetzelfde doel, dividenddragend over de jaren 1991 tot 2005 ;

— door SOPARI verleende voorschotten van 36,8 miljoen Ffr. in juni 1984, terug te betalen na eind 1986 ;

— laagrentende leningen van 100 miljoen Ffr. (december 1982), 60 miljoen Ffr. (december 1983), 35 miljoen Ffr. (december 1984) en 100 miljoen Ffr. (januari 1985) ;

— gedeeltelijke kwijtschelding van sociale premies van 35 miljoen Ffr., in juni 1983.

Tevens werd erop gewezen, dat een aantal investeringsprojecten in de papiersector voor produktie-eenheden in Roanne en Saint-Ouen een ruimtelijke ordeningspremie ontvingen (prime d'aménagement du territoire), ter grootte van 30 miljoen Ffr.

In tegenstelling tot de aanvankelijke verklaringen van 22 maart 1984 en 23 augustus 1984 verklaarde de Franse Regering in het kader van de procedure dat, afgezien van de steun die nodig was om de financiën van de onderneming weer op peil te brengen (633,1 miljoen Ffr.) en die als normaal markteconomisch gedrag, dat niet onder artikel 92, lid 1, van het Verdrag valt, moet worden aangemerkt, de overige steun niet werd verleend voor specifieke doelen maar in het algemeen om de textielpoot van de onderneming te rationaliseren. Deze rationalisering omvatte investeringen in de textielsector, ontslag en vervroegde uittreding van werknemers, omscholing van werknemers en sluiting en verplaatsing van produktie-eenheden.

Vier andere Lid-Staten, zes ondernemersverenigingen en een afzonderlijke onderneming gaven in het kader van deze procedure commentaar.

III

De steunverleningen van SOPARI voor deze onderneming geschiedden op uitdrukkelijk verzoek van de Franse Regering en werden daarna ook specifiek en rechtstreeks door deze met de SOPARI verrekend. Wanneer een overheid een onderneming een kapitaalinjectie geeft tegen voorwaarden die duidelijk niet aan normale marktvoorwaarden beantwoorden, moet een dergelijke transactie aan artikel 92 van het Verdrag worden getoetst. Dit standpunt werd uiteengezet in de brief van de Commissie aan de Lid-Staten van 17 september 1984. Uit het standpunt van de Commissie inzake deelneming van de overheid in het kapitaal van ondernemingen, een tekst die aan deze brief was gehecht, bleek duidelijk dat de desbetreffende kapitaalverschaffing overheidssteun was. De aan de betrokken onderneming verstrekte steun verhinderde dat de normale markteconomische krachten normale gevolgen zouden hebben, namelijk het verdwijnen van deze niet competitieve onderneming die kunstmatig in stand werd gehouden en verergerde nog de aanpassingsmoeilijkheden van de bedrijfstak in de Gemeenschap. Het kapitaal werd ingebracht op voorwaarden die voor een particuliere investeerder in normale marktomstandigheden niet aanvaardbaar zouden zijn geweest, daar de financiële positie van de onderneming, vooral door de omvang van de schulden (in 1981 3,682 miljard Ffr.), van

dien aard was, dat een normaal rendement in de vorm van dividend of rente niet binnen afzienbare tijd kon worden verwacht. Gezien de onvoldoende cash-flow, die het gevolg was van een opeenhoping over lange tijd van bedrijfsverliezen en van andere oorzaken (een oud machinepark, een overbezet personeelsbestand, een verzadigde markt en overcapaciteit), zou de onderneming de benodigde gelden niet op de normale kapitaalmarkt bijeen hebben kunnen brengen.

Eerst na een kapitaalinbreng van 633,1 miljoen Ffr. en de andere genoemde steunverlening was een particuliere investeerder bereid zich in de onderneming te interesseren. Het feit dat deze investeerder de onderneming voor het symbolische bedrag van 1 Ffr. overnam, zegt, achteraf bezien, voldoende over het steunkarakter van de kapitaalinbreng.

Bovendien erkende de Franse Regering zelf, althans impliciet, het steunkarakter van al deze hulpverlening, met uitzondering van de vermindering van de sociale lasten, door in haar brief van 21 juli 1986 in het kader van de procedure de netto-steunequivalent te berekenen.

Ten slotte zij erop gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen een uitlegging gaf over de toepassing van artikel 92, lid 1, van het Verdrag, ten aanzien van de deelneming van de overheid in het kapitaal van ondernemingen (zie het arrest van 14 november 1984 in zaak 323/82, Intermills, en de arresten van 10 juli 1986 in de zaken 234/84, Meura, en 40/85 Boch). Ten einde vast te stellen of een kapitaaldeelneming staatssteun is, stelde het Hof dat diende te worden nagegaan of de betrokken onderneming de financiering ook op de particuliere kapitaalmarkt zou hebben kunnen verkrijgen. Wanneer de feiten erop wijzen dat de steunontvangende onderneming zonder overheidsgelden niet zou hebben kunnen overleven omdat zij het nodige kapitaal niet op de open markt van een particuliere investeerder zou hebben kunnen verkrijgen, mag op goede gronden worden aangenomen dat de door haar ontvangen bijdragen overheidssteun vormen.

In het onderhavige geval en op grond van de feiten die hierboven zijn weergegeven, is het weinig waarschijnlijk dat de betrokken onderneming voldoende kapitaal op de particuliere kapitaalmarkt bijeen zou hebben kunnen brengen om te kunnen overleven, daar geen particuliere onderneming, op grond van het te verwachten rendement en afgezien van sociale overwegingen of overwegingen van regionaal of sectorieel beleid, tot een dergelijke kapitaalinbreng zou hebben besloten. Bijgevolg is de steunverlening van 633,1 miljoen Ffr. staatssteun in de zin van artikel 92, lid 1.

Ook de voorschotten en laagrentende leningen en de vermindering van de sociale lasten zijn staatssteun in de zin van artikel 92, lid 1, van het Verdrag, omdat zij voor de ontvangende onderneming een verlichting betekenen, op staatskosten, van lasten die zij normaal zelf zou moeten dragen.

Daarom behoorde deze steun in al zijn vormen overeenkomstig artikel 93, lid 3, bij de Commissie te worden aangemeld. Aangezien de Franse Regering heeft nagelaten dit vooraf te doen, kon de Commissie geen standpunt ten aanzien van de maatregelen bepalen voordat deze ten uitvoer werden gelegd. Daarom is de steun in het licht van het Gemeenschapsrecht onrechtmatig vanaf het ogenblik dat zij werd toegekend. De situatie die is ontstaan doordat aan bepaalde verplichtingen niet is voldaan, is zeer ernstig, omdat de steun reeds aan de ontvanger was uitbetaald. Bovendien is, naar de Franse Regering heeft bevestigd, zelfs 290 miljoen Ffr. uitgekeerd nadat de Commissie de formele onderzoekprocedure op grond van artikel 93, lid 2, van het Verdrag op 21 november 1984 had ingeleid. In dit geval wordt alle steun volgens het Gemeenschapsrecht als onrechtmatig beschouwd. In dit opzicht zij eraan herinnerd dat, gezien het feit dat de procedureregels van artikel 93, lid 3, een imperatief karakter hebben en van openbare orde zijn, daar zij volgens het Hof van Justitie in zijn arrest van 19 juni 1973 in zaak 77/72 rechtstreekse werking hebben, de onrechtmatigheid van de betrokken steun niet achteraf kan worden opgeheven.

Het onrechtmatige karakter van de hier aan de orde zijnde steun vloeit voort uit het feit dat deze niet in overeenstemming is met de in artikel 93, lid 3, opgenomen procedureregels. Tevens is de steun op grond van artikel 92 van het Verdrag overenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

Bovendien kan de Commissie, in gevallen van steun die niet verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt — met gebruikmaking van de mogelijkheid die het Hof van Justitie de Commissie heeft geboden met het arrest van 12 juli 1973 in zaak 70/72, bevestigd in het arrest van 24 februari 1987 in zaak 310/85 — van de Lid-Staten eisen dat deze de onrechtmatig verleende steun van de ontvangers terugvorderen.

IV

In de textiel-, kleding- en papiersector bestaat er een aanzienlijk handelsverkeer tussen de Lid-Staten, zoals voldoende uit de statistieken blijkt, en is de mededinging zeer scherp. De Franse industrie die ongeveer 20 % van de toegevoegde waarde in deze sectoren in de Gemeenschap produceert, neemt zeer actief aan het intracommunautaire handelsverkeer deel en voert ongeveer 40 % van haar produktie naar andere Lid-Staten uit. De betrokken onderneming is de op de twee na grootste producent van textiel en kleding in Frankrijk met een omzet van 4,7 miljard Ffr. in 1986, waarvan 56 % in de textiel- en kledingsector en met sterk gediversifieerde belangen in tal van categorieën textielprodukten. Tevens is zij de op vier na grootste textielproducent in de Gemeenschap die actief deelneemt aan het intracommunautaire handelsverkeer, door 16 % van zijn textielproduktie naar andere Lid-Staten uit te voeren en bovendien nog 9 % naar derde landen. In het tijdvak tussen 1982 en eind 1984, dat wil zeggen de periode waarin de steun werd verleend, steeg de textieluitvoer naar de andere Lid-Staten met 32 %.

De hier aangevochten steun vervalst de mededinging, omdat zij de financiële positie van de ontvanger van de steun en de rentabiliteit van de investeringen aanwijsbaar heeft verbeterd en de lastendruk heeft verminderd, waardoor deze een concurrentievoordeel kreeg boven andere fabrikanten die op eigen kosten soortgelijke projecten hebben uitgevoerd of daarmee nog doende zijn. Bovendien werd een deel van de steun gebruikt om de financiën van een onderneming die in normale omstandigheden in 1981 zou moeten zijn verdwenen, weer gezond te maken. De concurrentievervalsende uitwerking is aanzienlijk. De financiële steun van 999,9 miljoen Ffr., de 30 miljoen Ffr. ruimtelijke-ordeningssteun buiten beschouwing gelaten waarmee liquiditeitsproblemen werden opgelost en de rationalisering werd bekostigd, met name bepaalde investeringen in de textielsector, heeft de kosten voor deze onderneming dusdanig gedrukt, dat van een zeer aanzienlijke voorsprong op concurrenten die geen steun ontvingen kan worden gesproken.

Indien de financiële overheidssteun de positie van een onderneming versterkt tegenover haar concurrenten in het handelsverkeer tussen de Lid-Staten, moet dit handelsverkeer worden geacht door die steun ongunstig te zijn beïnvloed. In dit geval kon de steun die de betrokken onderneming in staat stelde te overleven, nadat het in 1981 in staat van surséance was gesteld waardoor de kosten voor rationalisering en modernisering die de onderneming normaal zelf zou hebben moeten dragen, aanzienlijk verminderden, het handelsverkeer nadelig beïnvloeden en de mededinging tussen de Lid-Staten vervalsen of dreigen te vervalsen, doordat deze onderneming werd bevoordeeld in de zin van artikel 92, lid 1, van het Verdrag. Artikel 92, lid 1, houdt in dat steun die de in die bepaling genoemde kenmerken vertoont, onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.

De uitzonderingen op het beginsel van onverenigbaarheid die in artikel 92, lid 2, worden genoemd, zijn in dit geval niet van toepassing, gelet op de aard van de steun en de doeleinden die daarmee worden beoogd.

In artikel 92, lid 3, wordt aangegeven welke steun als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt kan worden beschouwd. Verenigbaarheid met het Verdrag moet worden beoordeeld in een communautair kader en niet in dat van één enkele Lid-Staat. Ten einde het juiste functioneren van de gemeenschappelijke markt en de naleving van artikel 3, onder f), van het Verdrag te waarborgen, dienen de in artikel 92, lid 3, genoemde uitzonderingen op de beginselen in artikel 92, lid 1, bij de toetsing van een steunregeling of van de toepassing ervan strikt te worden uitgelegd.

Toepassing van de uitzonderingen op gevallen die niet bijdragen aan een van de in artikel 92, lid 3, aangegeven doelstellingen of onnodige steunverlening zou op oneerlijke wijze voordelen verschaffen aan bepaalde bedrijfstakken of ondernemingen waarvan de financiële positie alleen maar zou worden versterkt. Hierdoor zouden de voorwaarden voor het handelsverkeer tussen de Lid-Staten nadelig kunnen worden beïnvloed en de mededinging vervalst, zonder dat daartoe enige rechtvaardiging van communautair belang bestaat als bepaald in artikel 92, lid 3.

De Franse Regering heeft geen redenen kunnen aanvoeren en de Commissie heeft er geen kunnen ontdekken op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat de steun in aanmerking komt voor toepassing van een van de in artikel 92, lid 3, genoemde categorieën van uitzonderingen.

V

In het tijdvak waarin de onderneming bovengenoemde steun ontving, lag het zwaartepunt van haar belangen in de textiel- en kledingsector en de Franse Regering zelf beschreef haar als het belangrijkste textielconcern in Frankrijk. Feitelijk is zij de op twee na grootste Franse textielonderneming en de op vier na grootste in de Gemeenschap. Daarom en omdat de Franse Regering de Commissie ervan in kennis stelde dat investeringen in de papiersector geen steun ontvingen, met uitzondering van een ruimtelijke-ordeningssteun van 30 miljoen Ffr. die werd toegekend op grond van een door de Commissie goedgekeurde steunregeling voor regionale doeleinden, moest de overige financiële steun van 999,9 miljoen Ffr. geheel stroken met de voorwaarden die gesteld worden aan steunverlening aan de textiel- en kledingindustrie, zoals die zijn aangegeven in het communautaire kader voor steun in deze sector van 1971 en van 1977, welke aan de Lid-Staten bij brieven van 30 juli 1971 en 4 papiersector 1977 zijn medegedeeld.

Dit kader behelst een aantal door de Commissie met de hulp van nationale deskundigen opgestelde criteria, waarin de regeringen van de Lid-Staten bij het verlenen van steun in deze sector een richtsnoer wordt gegeven. In het kader van 1971 wijst de Commissie erop dat steun in de textiel- en kledingsector, waarin de concurrentie in de Gemeenschap bijzonder scherp is, het gevaar meebrengt de mededinging te vervalsen, hetgeen voor concurrenten die geen steun ontvangen onaanvaardbaar is. Dit geldt met name voor steun voor modernisering en rationalisatie, die meestal voor het concurrentievermogen zeer duidelijke gevolgen hebben. Deze vrees van de Commissie is niet ongegrond gebleken. Daarom werd het kader van 1977 verder verfijnd, vooral ten aanzien van investeringssteun voor rationalisatie en modernisering.

De textiel- en kledingindustrie in de Gemeenschap heeft de laatste tien jaar een zeer snelle verandering doorgemaakt. De produktie is afgenomen onder de druk van de concurrentie van buiten, zowel op de traditionele uitvoermarkten als op de markt van de Gemeenschap zelf. Een miljoen arbeidsplaatsen — bijna 40 % van de totale werkgelegenheid in deze bedrijfstak — gingen tussen 1975 en 1985 verloren. Zowel de hevigheid als de duur van de crisis hebben bedrijven in deze sector ertoe gebracht sterk te herstructureren en hun produktieapparaat te moderniseren. Daardoor kon de bedrijfstak zich aanpassen en

geleidelijk concurrentievermogen en rentabiliteit weer op peil brengen. De belangrijke rol van het communautaire kader voor de steun in deze sector bij het herstellen van een zeker evenwicht door het instandhouden of weer tot stand brengen van een echte markteconomie wordt algemeen erkend. Daar de bedrijfstak echter zeer kwetsbaar zal blijven, niet in de laatste plaats omdat ze aan een zeer sterke internationale concurrentie is blootgesteld, is de Commissie van mening dat ongecoördineerde steunverlening door de Lid-Staten strijdig is met het belang van de Gemeenschap, met name doordat hierdoor de vroegere en huidige inspanning van textiel- en kledingproducenten om zich aan de veranderde marktomstandigheden aan te passen in gevaar worden gebracht. Daarom blijft de Commissie er groot belang aan hechten dat de Lid-Staten dit kader in aanmerking nemen.

De bewuste steunverlening voldoet niet aan een aantal in dit kader genoemde voorwaarden. Ten eerste laat het kader geen steun toe die wordt verleend om een bedrijf te redden. Integendeel, in de textielsector was men altijd de mening toegedaan dat het redden van zieltogende bedrijven geen blijvende verbetering in de bedrijfstak teweeg kon brengen, niet op nationaal en niet op communautair niveau, maar juist een nadelige invloed had op de mededingingsvoorwaarden op de gemeenschappelijke markt, zonder dat er in de concurrentiepositie van de bedrijfstak verbetering werd gebracht, hetgeen een voorwaarde is voor herstel en voor succes op de internationale textielmarkt.

Ten tweede wordt in het kader verlangd dat steun aan textielbedrijven niet lang duurt. Aan deze voorwaarde wordt in het onderhavige geval niet voldaan, omdat steun werd verleend van juli 1982 tot januari 1985. Voorts moet het doel van de steun volgens het kader zijn om de ontvanger van de steun in korte tijd te brengen tot een concurrentievermogen dat voldoende is om op de internationale textielmarkt iets te bereiken. De bewuste onderneming bleef echter aanzienlijke verliezen lijden, die alleen al in de periode juli 1982 — eind 1986 1 161 miljoen Ffr. bedroegen, zodat ook aan deze voorwaarde niet is voldaan.

Ten derde moet er volgens het kader een rechtstreeks verband bestaan tussen de steun en de bedrijvigheid waardoor deze wordt verleend. In dit geval deelde de Franse Regering de Commissie echter mede dat delen van de financiële steunverlening in algemene zin bestemd waren voor herstel van de financiële positie van het bedrijf, terwijl het overige deel werd verleend om in het algemeen te dienen voor de rationalisering, zonder dat specifiek werd aangegeven voor welke projecten de steun rechtstreeks was bestemd.

Hiermede wordt wederom niet voldaan aan een in het kader gestelde voorwaarde. Daar er geen rechtstreeks verband bestaat tussen de steun en afzonderlijke projecten, kan de invloed van de steun op de projecten waarvoor deze is verleend niet gemakkelijk worden vastgesteld.

Ten slotte mag de steun op de mededinging en het handelsverkeer geen nadeliger invloed hebben dan strikt nodig is. Op dit punt moet erop worden gewezen dat de betrokken onderneming in de drie jaar waarover steun werd verleend (juli 1982 — januari 1985) haar textieluitvoer naar andere Lid-Staten met 32 % verhoogde, hetgeen een duidelijke indicatie is dat de steun wel degelijk op het handelsverkeer invloed had.

Dit oordeel wordt niet veranderd doordat de uitvoer later sterk daalde, hetgeen geheel strookte met een over de gehele lijn lagere uitvoer van de Franse textielindustrie.

Gezien bovenstaande overwegingen dient de slotsom te luiden dat al deze vormen van steunverlening strijdig waren met het communautaire kader inzake steun aan de textiel- en kledingindustrie.

VI

Op 21 december 1983 besloot de Commissie haar bezwaren tegen de toepassing van een sectoriële steunregeling voor de textiel- en kledingindustrie in Frankrijk, die uit gedeeltelijke vermindering van de sociale lasten bestond, in te trekken. Bij schrijven van 3 januari 1984 deelde de Commissie de Franse Regering mede dat de maatregelen, ingevolge de door deze voorgestelde wijzigingen, als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt konden worden beschouwd. Steun aan een afzonderlijke onderneming in het kader van deze sectoriële steunregeling kon alleen als een van de in artikel 92, lid 3, onder c), van het Verdrag genoemde uitzonderingen worden beschouwd, indien aan alle voorwaarden van deze regeling, zoals door de Commissie aanvaard, was voldaan. Van bijzonder belang voor het onderhavige geval zijn de volgende, aan de regeling voor de vermindering van sociale lasten gekoppelde voorwaarden :

— Ondernemingen met een verhouding van lager dan 1 : 2 tussen eigen kapitaal en lange en kortlopende schulden worden niet als levensvatbaar beschouwd en mogen geen algemene, regionale of specifieke steun ontvangen op grond van deze of enige andere regeling.

  Aan deze voorwaarde was niet voldaan door de betrokken onderneming waarvoor in 1981 surséance was aangevraagd en die een lang- en kortlopende schuld had van meer dan 3,682 miljard Ffr. en een kapitaal dat geheel was verbruikt om de verliezen te dekken. In 1985 was de financiële positie van het bedrijf nog steeds zeer kritiek.

  Daarom zou het bedrijf in het kader van de steunregeling voor textiel en kleding of enige andere steunregeling geen steun mogen hebben ontvangen.

— De maximum-steunintensiteit per onderneming, mag de 25 % in netto-steunequivalent in verhouding tot de investeringen niet overschrijden, waarbij alle steun die wordt verleend in het kader van de textiel- en kledingsteunregeling alsmede iedere andere algemene, regionale of specifieke regeling moet worden meegerekend.

  In dit geval werd echter 999,9 miljoen Ffr. uitgekeerd voor investeringen in de textiel- en kledingsector, over de periode 1981 tot en met 1986, voor in totaal 675 miljoen Ffr.

De bruto-steunequivalent bedraagt in dit geval 121,25 %. De netto-steunequivalent — die echter, gezien de voortdurende verliezen van de onderneming over de desbetreffende jaren, in het geheel niet relevant is — zou 66,69 % hebben bedragen. Beide getallen liggen dus aanzienlijk boven het op 25 % gestelde maximum.

Steunverlening aan deze onderneming was bijgevolg strijdig met de aan de steunregeling voor de textielindustrie verbonden voorwaarden.

— Steun mag alleen worden toegekend voor investeringen en voor zover de onderneming in staat is ten minste 50 % van de aan de investeringen verbonden uitgaven uit eigen middelen te bekostigen.

In dit geval ontving de onderneming 999,9 miljoen Ffr. en investeerde tot 1986 675 miljoen Ffr. in de textielsector, zodat de vereiste verhouding niet is bereikt. De steun lag zelfs 48 % hoger dan de investeringen.

De steunverlening was hier dus strijdig met de aan de textielsteunregeling verbonden voorwaarden.

— Steun mag alleen worden verleend voor echte herstructureringsinvesteringen.

In dit geval blijkt echter uit de door de Franse Regering in het kader van de procedure verstrekte gegevens over de investeringen van de onderneming, dat alleen bepaalde produktie-installaties werden gemoderniseerd zodat deze konden blijven draaien, zonder dat zulks tot fundamentele veranderingen leidde. De bewuste investeringen hadden betrekking op vervanging van totaal verouderde apparatuur, waardoor het reeds vele jaren geleden verloren concurrentievermogen kon worden teruggewonnen. Zelfs de enkele door de Franse Regering aangehaalde voorbeelden van hoogtechnologische investeringen wijzen uitsluitend op een zeer late aanpassing aan de veranderingen op het gebied van produktietechnieken en -processen, die elders in de textielindustrie in de Gemeenschap reeds vijf tot tien jaar eerder hadden plaatsgevonden.

Deze investeringen kunnen dus niet worden aangemerkt als echte herstructurering en zouden daarom zonder overheidssteun uit de eigen middelen van het bedrijf moeten zijn bekostigd.

Voorts is de Commissie steeds van mening geweest dat, vooral in de textiel- en kledingsector, bedrijfsinvesteringen die tot doel hadden sluiting te voorkomen of de omzet in stand te houden zonder dat er wezenlijke veranderingen in het bedrijf plaatsvonden, niet voor bijstand in aanmerking komen.

De Franse Regering wijst in haar in het kader van de procedure gemaakte opmerkingen op de grote inspanningen van de onderneming en op de sterke afslanking van het personeelsbestand als onderdeel van het rationaliseringsproces.

Hoewel het juist is dat er zeer aanzienlijk werd afgeslankt door ontslagen, vervroegde afvloeiing en overplaatsing van personeel naar andere onafhankelijke fabrikanten die de produktie voortzetten in eveneens naar hen overgeplaatste produktie-eenheden, mag niet worden vergeten dat deze afslanking nodig was voor het voortbestaan van de onderneming, daar zij in vrijwel alle afdelingen sterk overbezet was. Dit werd door de Franse Regering herhaaldelijk bevestigd. Bovendien werd de capaciteit weliswaar niet uitgebreid door investering in textielmachines, zoals de Franse Regering aanvoerde, maar wel was de aanzienlijke inkrimping van het personeel het rechtstreekse gevolg van het installeren van moderne apparatuur.

Ten aanzien van de vermindering van de arbeidskrachten zij er eveneens op gewezen dat de textiel- en kledingindustrie de laatste tien jaar, door de steunverleningsdiscipline van de Gemeenschap, een essentiële herstructurering tot stand heeft gebracht, waarbij meer dan een miljoen arbeidsplaatsen verloren gingen, hetgeen een ernstige sociale en regionale belasting betekent. Bovendien moest deze personeelsinkrimping door het bedrijfsleven zelf worden gefinancierd, aangezien het communautaire kader hiervoor geen overheidssteun toestaat. De ernst en de lange duur van de textielcrisis in de Gemeenschap hebben andere bedrijven gestimuleerd zich sterk in te zetten om zich zonder overheidssteun aan te passen, ondanks de financiële moeilijkheden waaronder velen van hen gebukt gingen en ondanks de moeilijkheden die zij ondervonden om hun personeel in te krimpen in een mate die in verband met essentiële herstructureringsmaatregelen nodig was.

In dit geval maakte de onderhavige steunverlening echter betrekkelijk royale afvloeiingsregelingen voor het personeel mogelijk, die een veel verder reikende rationalisering en produktiviteitsstijging tot gevolg hadden dan bij andere bedrijven en onmogelijk zouden zijn geweest indien de onderneming de regelingen zelf had moeten financieren.

Ten slotte stelt de Franse Regering dat een aanzienlijke capaciteitsvermindering heeft plaatsgevonden. Hierop kan ten eerste worden geantwoord dat het begrip capaciteit door de zeer grote verscheidenheid in artikelen in de textiel- en kledingindustrie weinig betekent. Dit standpunt is altijd gehuldigd door de Commissie en de nationale deskundigen. Het geldt ook voor de betrokken onderneming waar de capaciteitsveranderingen, gelet op de grote verscheidenheid aan produkten, in het beste geval een vage indicatie van bepaalde tendensen zijn.

Voorts zijn bepaalde verminderingen uitsluitend te wijten aan recente marktontwikkelingen, daar de vraag in bepaalde subsectoren, bij voorbeeld linnen en katoenen stoffen, die voor de betrokken onderneming van groot belang zijn, aanzienlijk is teruggelopen, zodat bedrijven in de gehele Gemeenschap zich aan deze nieuwe toestand moesten aanpassen.

Ten derde zijn bepaalde andere verminderingen het gevolg van het opruimen van totaal verouderde machines, die voor een deel nog dateerden van voor de Eerste Wereldoorlog en in ieder geval de laatste jaren niet meer voor produktiedoeleinden in gebruik waren.

Ten vierde is de werkelijke vermindering, indien deze wordt gerelateerd aan de werkelijke omzetcijfers van de onderneming (tegen constante prijzen van 1982), aanzienlijk minder spectaculair. Indien men bedenkt dat een groot aantal produktie-eenheden (27 eenheden met in totaal 4 730 werknemers) naar andere fabrikanten werd overgeplaatst waar zij nog steeds deel uitmaken van de textielproduktie, is er vrijwel geen reële vermindering van de produktie aan te wijzen. Maar zelfs als er toch van een werkelijke produktievermindering bij deze onderneming sprake zou zijn, mag niet worden vergeten dat de bedrijvigheid in de textielindustrie in Europa na een duidelijk langzamere stijging — en soms zelfs een daling — in het textielverbruik in de Gemeenschap, alsmede een stijging van de uitvoer uit ontwikkelingslanden naar de Gemeenschap, heden ten dage een 15 % onder het niveau van 1973 ligt. Vergeleken met deze ontwikkeling is het produktieverloop bij deze onderneming absoluut niet opzienbarend, zodat niet mag worden gesteld dat zij op het gebied van herstructurering iets bijzonders heeft gepresteerd.

Bovendien zij erop gewezen dat de onderneming onlangs voor september 1987 een aanzienlijke capaciteitsuitbreiding van linnen stoffen in het vooruitzicht stelde. Een dergelijk optreden brengt de zogenaamde capaciteitsverminderingen waarvan hierboven sprake was, in gevaar en maakt de informatie over verminderingen, zoals die door de Franse Regering is verstrekt, nog dubieuzer.

In verband met dit alles mag worden geconcludeerd dat de steunverlening aan de onderneming strijdig was met de aan de steunregeling voor de textiel- en kledingindustrie die indertijd in Frankrijk van kracht was verbonden voorwaarden, ook al beweert de Franse Regering in het kader van de procedure dat bepaalde delen van de steun verleend zijn om de financiën van de onderneming weer op orde te brengen. Daar de beschikking van de Commissie ook betrekking had op andere steun, uitgezonderd de verlichting van de sociale lasten, gelden de aan deze regeling verbonden voorwaarden ook voor deze steun.

Hierbij komt nog dat in juni 1983 35 miljoen Ffr. uitdrukkelijk als vermindering van de sociale lasten aan de onderneming waren toegekend. De steun werd dus verleend op grond van een regeling ten aanzien waarvan de Commissie bij Beschikking 83/245/EEG (1) afwijzend had beslist en waarvan zij de Franse Regering bij schrijven van 21 januari 1983 in kennis had gesteld. In deze beschikking werd van Frankrijk met ingang van de datum van kennisgeving gevorderd, dat zij geen steun meer op grond van de bewuste regeling zou uitkeren en dat zij de regeling binnen een maand moest afschaffen. Ook hier blijkt uit de feiten dat Frankrijk is voortgegaan met het verlenen van steun op grond van deze regeling en dat zij geen maatregelen heeft getroffen om de steunregeling binnen de in de beschikking gestelde termijn te beëindigen. Dit is volledig erkend door het Hof van Justitie in zijn arrest in zaak 52/83 van 15 november 1983.

VII

Ten aanzien van de steun die is verleend om de financiën van de onderneming weer op orde te brengen, zij erop gewezen dat de Commissie de Lid-Staten bij brief van 24 januari 1979 in kennis heeft gesteld van de voorwaarden waarop reddingssteun als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt kan worden beschouwd. Reddingssteun die uitsluitend wordt verleend om sluiting van een bedrijf te voorkomen, moet, indien de oorzaken van de moeilijkheden aan het licht zijn gebracht en de therapie bekend is, onder andere aan de volgende voorwaarden voldoen :

— Reddingssteun moet bestaan uit steun in geld in de vorm van borgstellingen op leningen of van leningen met een normale marktrente.

Geen van de door de betrokken onderneming ontvangen steun voldoet aan deze voorwaarden.

— Reddingssteun mag alleen worden toegekend voor de tijd die nodig is om de noodzakelijke uitvoerbare herstelmaatregelen uit te voeren (over het algemeen niet langer dan zes maanden).

In dit geval werd de reddingssteun, die de vorm had van een kapitaalinbreng, niet voor een korte periode toegekend, terwijl noch de duur noch een verkoopprijs van tevoren waren vastgesteld. De steun werd toegekend zonder dat de onderneming aan enige voorwaarde moest voldoen. Het enige doel van de steun was sluiting van de failliete onderneming te voorkomen, terwijl zij nooit werd terugbetaald. Bovendien vond de toekenning plaats zonder dat daaraan de nodige realistische terugbetalingsvoorwaarden waren verbonden.

— Reddingssteun mag geen nadelige gevolgen hebben voor de positie van de bedrijfstak in de andere Lid-Staten.

De onderneming neemt evenwel zeer actief deel aan het handelsverkeer tussen de Lid-Staten. De steun heeft, zoals hierboven is uiteengezet, een zeer aanzienlijke vermindering gebracht in de kosten van de onderneming. Door de steun was de onderneming in staat haar uitvoer naar andere Lid-Staten tussen 1982 en eind 1984 met 32 % te verhogen, waardoor de

(1) PB nr. L 137 van 26. 5. 1983, blz. 24.

veronderstelling wordt gestaafd dat de mededinging werd vervalst, gelet op het feit dat de onderneming destijds (1984) de op twee na grootste textielproducent in Frankrijk en de op vier na grootste in de Gemeenschap was.

— Reddingssteun moet in significante gevallen vooraf bij de Commissie worden aangemeld.

Dit geval moet zeker, gelet op de omvang van de steun en van de onderneming, significant worden genoemd. Daarom heeft de Franse Regering niet voldaan aan de op grond van artikel 93, lid 3, van het Verdrag op haar rustende verplichting om de Commissie tijdig van de steunmaatregelen op de hoogte te brengen, zodat deze haar opmerkingen had kunnen maken en zonodig de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag ten aanzien van de maatregelen had kunnen inleiden. Bovendien werd een aanzienlijk deel van de steun aan de onderneming toegekend toen de procedure reeds was ingeleid.

Ten slotte blijkt duidelijk uit de arresten van het Hof van Justitie in de reeds aangehaalde zaken 234/84 en 40/85, dat reddingssteun niet in aanmerking komt voor een van de in artikel 92 bedoelde uitzonderingen, indien de steun niet mede dient tot sanering van de onderneming. Hiermee wordt bedoeld dat niet mag worden verwacht dat de onderneming binnen afzienbare tijd zonder steun op levensvatbare basis kan worden geëxploiteerd, vooral indien er in de Gemeenschap in de desbetreffende bedrijfstak een overproduktiecapaciteit bestaat. In dit geval werd voor een aanzienlijk bedrag nieuwe steun geboden.

Gezien het bovenstaande mag worden geconcludeerd dat de financiële inbreng niet voldeed aan verscheidene aan reddingssteun verbonden eisen, zoals die zijn uiteengezet in de brief van de Commissie aan de Lid-Staten van 24 januari 1979 en zoals door het Hof van Justitie in bovengenoemde arresten nader is uitgelegd.

VIII

Bijgevolg valt op te merken dat de steun een aanzienlijke kunstmatige verlaging heeft betekend voor de kosten die deze producent van textiel, kleding en papierprodukten normaal zelf had moeten dragen. Hierdoor genoot de onderneming oneerlijke voordelen en werd haar financiële positie kunstmatig versterkt ten opzichte van andere tot deze sector behorende bedrijven, die de laatste jaren een produktie moesten rationaliseren en moderniseren zonder dat zij hiervoor financieel werden gesteund.

Ten aanzien van de in artikel 92, lid 3, onder c), van het Verdrag genoemde uitzonderingen voor „steunmaatregelen om de ontwikkelingen van bepaalde vormen van bedrijvigheid te vergemakkelijken" moet worden opgemerkt dat de steun weliswaar de ontwikkeling van deze ene onderneming vergemakkelijkte, maar de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor zodanig beïnvloedde dat het gemeenschappelijk belang werd geschaad. De steun voorkomt op kunstmatige wijze de sluiting van het bedrijf in een sector met een aanzienlijk handelsverkeer binnen de Gemeenschap en een zeer scherpe concurrentie. Door deze steun werden de uitgaven van de bewuste onderneming aanzienlijk verlaagd, de mededingingspositie van andere fabrikanten in de Gemeenschap verzwakt, de druk op dezen vergroot en de prijzen op de gemeenschappelijke markt gedrukt. Dit ging ten koste van producenten die tot dusver hadden overleefd door zelf bekostigde herstructurering en verbetering van produktiviteit en kwaliteit, en die nu wellicht uit de markt werden gedrongen. De verlening van de steun aan de onderneming die kunstmatig van een faillissement werd gered en waarvan de marktpositie niet langer uitsluitend door eigen efficiency, capaciteiten en vaardigheden werd bepaald, kan niet worden beschouwd als een bijdrage aan een ontwikkeling die, communautair gezien, voldoende compensatie beidt voor de concurrentievervalsende gevolgen van de steun.

Ten aanzien van de in artikel 92, lid 3, onder a) en c), bedoelde uitzonderingen, welke betrekking hebben op steunmaatregelen ter bevordering en vergemakkelijking van de ontwikkeling in bepaalde streken, moet worden opgemerkt dat de levensstandaard in de onderhavige streken niet abnormaal laag is en dat er ook geen ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst in de zin van de onder a) bedoelde uitzondering. Bovendien is de in a) bedoelde uitzondering door de Franse Regering niet ter sprake gebracht. Omdat de steun een in welbepaalde economische sectoren werkzame onderneming gold, ongeacht de ligging van haar bedrijf, was de steun niet bedoeld te werken als bedoeld in het bepaalde onder c). De aan de onderneming verstrekte steun in de vorm van een ruimtelijke-ordeningspremie (PAT : Prime à l'Aménagement du Territoire), welke wordt verleend voor de ontwikkeling van bepaalde regio's, blijft buiten de reikwijdte van deze beschikking.

Ten aanzien van de in artikel 92, lid 3, onder b), bedoelde uitzonderingen is het duidelijk dat de betrokken steun niet voor de verwezenlijking van een belangrijk project van gemeenschappelijk Europees belang of om een ernstige verstoring in de Franse economie op te heffen was bestemd. Specifieke steun aan een enkele fabrikant van textiel, kleding en papierprodukten is geen juiste oplossing voor de in artikel 92, lid 3, onder b), beschreven situatie.

De slotsom luidt dat deze steun onrechtmatig is, omdat de Franse Regering niet heeft voldaan aan de uit artikel 93, lid 3, van het Verdrag voor haar voortvloeiende verplichtingen. Bovendien voldoet de steun niet aan de voorwaarden voor toepassing van een van de in artikel 92, leden 2 en 3, van het Verdrag genoemde uitzonderingen.

IX

Zoals reeds beschreven, kan de Commissie in dergelijke gevallen van de Lid-Staten eisen dat zij de onrechtmatig verleende steun van de ontvangers terugvorderen.

In het onderhavige geval was het aan de onderneming toegekende steunbedrag zeer hoog vergeleken met de investeringen en de omvang van die onderneming ; dit bedrag lag nog hoger dan dat wat zou worden verleend uit hoofde van andere nationale ontwerp-steunregelingen die door de Commissie werden afgewezen in verband met de potentiële concurrentievervalsende uitwerking ervan, zoals de Franse parafiscale heffing voor de textiel- en kleding-

industrie (definitieve afwijzende Beschikking 85/380/EEG (1)), de Britse ontwerp-steunregeling voor de textiel-, kleding-, breiwaren- en schoeiselindustrie (definitieve afwijzende Beschikking 85/305/EEG (2)) en het Belgische voornemen tot verlenging van de steunregeling voor de textiel- en kledingsector (definitieve afwijzende Beschikking 84/564/EEG (3)).

Bovendien vergen de ernst en de omvang van de inbreuk op de communautaire wetgeving in dit geval passende maatregelen.

Aangezien voor de betrokken steun geen rechtvaardiging is te vinden, dient de onderneming de ontvangen voordelen terug te betalen.

Berekend aan de hand van de voorwaarden waarop de verschillende steunvormen werden toegekend, zoals datum van uitkering en, voor zover toepasselijk, aangerekende rentevoet, termijnen van terugbetaling, dividenden, enz. zoals deze door de Franse Regering aan de Commissie zijn medegedeeld, bedraagt het werkelijke economische voordeel van de verschillende steunbedragen :

— 333,1 miljoen Ffr. voor de kapitaalinbreng van 1982,

— 207,16 miljoen Ffr. voor latere kapitaalinbreng,

— 7,04 miljoen Ffr. voor voorschotten,

— 103,56 miljoen Ffr. voor de verschillende laagrentende leningen en

— 35,0 miljoen Ffr. voor de vermindering van sociale lasten,

in totaal 685,86 miljoen Ffr.

In het kader van de procedure stelt de Franse Regering bij schrijven van 21 mei 1987 dat er geen termen aanwezig zijn om te eisen dat meer wordt teruggevorderd dan de reeds zeer aanzienlijke bedragen — ongeveer 1 miljard Ffr. — die nog aan de SOPARI en de Franse overheid moeten worden teruggestort.

Ten aanzien hiervan zij ten eerste erop gewezen dat, toen het faillissement (règlement judiciaire) van de onderneming in 1981 werd ingeleid, de vorderingen van de overheid, ten bedrage van 450 miljoen Ffr., een aanzienlijk deel van de passiva van de onderneming uitmaakten. De in 1985 bereikte rechterlijke overeenstemming (concordat) omvatte mede de verplichting van terugbetaling van 84,4 % van deze vorderingen, dat wil zeggen 380 miljoen Ffr. Terugbetaling van andere soortgelijke oudere schulden staat geheel los van de onderhavige overheidssteun en de Commissie dient dergelijke schulden buiten beschouwing te laten.

Ten tweede is het ten aanzien van de laagrentende leningen die aan de onderneming tussen 1982 en 1985 werden verstrekt duidelijk dat de hoofdsom van 336,8 miljoen Ffr. (waarin opgenomen de voorschotten van 36,8 miljoen Ffr.) moet worden terugbetaald. Ten slotte moet worden opgemerkt dat de dividenden van de kapitaalinbreng van de SOPARI tussen 1991 en 2005 300 miljoen Ffr. zullen opbrengen. Deze feiten en omstandigheden zijn natuurlijk ten volle betrokken bij de berekening van de subsidie-equivalent en de economische waarde van de steun.

X

In het kader van het rationaliseringsprogramma werden 27 produktie-eenheden met in totaal 4 730 werknemers aan onafhankelijke ondernemingen overgedragen met het doel de arbeidsplaatsen in stand te houden en de textielproduktie voort te zetten. Deze onafhankelijke ondernemingen waren alleen tot overname bereid indien zij financiële steun ontvingen per in stand gehouden arbeidsplaats van de onderneming die deze produktieeenheden en werknemers wilde afstoten. Voor de rationalisering van de produktie en verhoging van de produktiviteit betaalde de betrokken onderneming in totaal 521 miljoen Ffr. Gemiddeld werd per werknemer het zeer hoge bedrag van ongeveer 110 000 Ffr. betaald. Naar de Franse Regering in het kader van deze procedure verklaarde, heeft de aangevochten steun, zij het dat deze niet rechtstreeks voor dit doel werd toegekend, deze operatie helpen vergemakkelijken.

Door deze steun werden de kosten, die de betrokken onderneming normaal zelf zou hebben moeten dragen, kunstmatig gedrukt. Dergelijke uitgaven zijn door de in de Gemeenschap gevestigde concurrenten van de onderneming de laatste jaren op grote schaal uit eigen middelen gedaan en zijn commercieel noodzakelijke en gebruikelijke rationaliseringsuitgaven. Toen de Franse Staat deze verplichtingen op zich nam, werden in de onderneming voor investeringen en andere doeleinden extra fondsen vrijgemaakt. Hierdoor werden de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvond zodanig veranderd dat het gemeenschappelijk belang werd geschaad, zodat de steun dient te worden teruggevorderd.

Toch moesten 13 produktie-eenheden met 3 153 werknemers, dat is 66,66 % van het totale aantal overgedragen arbeidsplaatsen, kort na de overname worden gesloten en werd de textielproduktie er definitief beëindigd. De aan Boussac Saint Frères betaalde 347,3 miljoen Ffr. om deze overgang te vergemakkelijken leverde haar een voordeel op, doordat zij werd ontlast van uitgaven die zij normaal zelf had moeten bekostigen. Daar deze produktieeenheden echter niet langer in bedrijf zijn, kan de steun als beëindigd worden beschouwd. Daarom behoeft deze steun, ten bedrage van 347,3 miljoen Ffr., ofwel 66,66 % van het totaal voor de overplaatsing betaalde bedrag, niet te worden teruggevorderd en kan het bedrag in mindering worden gebracht op de 685,86 miljoen Ffr. die de onderneming heeft ontvangen.

Bijgevolg moet van deze onrechtmatig verstrekte steun, die een economisch voordeel van in totaal 685,86 miljoen Ffr. vertegenwoordigt, een bedrag van 338,56 miljoen Ffr. worden terugbetaald,

(1) PB nr. L 217 van 14. 8. 1985, blz. 20.
(2) PB nr. L 155 van 14. 6. 1985, blz. 55.
(3) PB nr. L 312 van 30. 11. 1984, blz. 27.

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN :

Artikel 1

Het door overdracht van de IDI verkregen, door de SOPARI ingebrachte kapitaal van 633,1 miljoen Ffr., de tegen verlaagde rentevoet verstrekte leningen van 331,8 miljoen Ffr. en de verminderingen van de sociale lasten van 35 miljoen Ffr., welke bedragen alle tussen 1982 en 1985 op grond van de steunregeling voor de textiel- en kledingsector aan Boussac Saint Frères, een zeer grote producent van textiel, kleding en papierprodukten, werden toegekend en waarvan de Franse Regering de Commissie laattijdig in kennis stelde per telex van 22 maart en bij schrijven van 23 augustus 1984 en, in het kader van de procedure van artikel 93, lid 2, bij schrijven van 4 februari, 4 juni, 11 oktober 1985, 5 februari, 19 juni en 21 juli 1986, 27 maart en 21 mei 1987, zijn onrechtmatig, aangezien de verlening hiervan een inbreuk betekent op artikel 93, lid 3, van het Verdrag. Bovendien is deze steunverlening onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 92 van het Verdrag.

Artikel 2

Van deze bedragen, die een economisch voordeel van 685,86 miljoen Ffr. opleveren, dient een bedrag van in totaal 338,56 miljoen Ffr. te worden terugbetaald.

Artikel 3

De Franse Regering stelt de Commissie binnen twee maanden na de dagtekening van deze beschikking in kennis van de maatregelen die zij heeft getroffen om hieraan te voldoen.

Artikel 4

Deze beschikking is gericht tot de Franse Republiek.

Gedaan te Brussel, 15 juli 1987.

Voor de Commissie

Peter SUTHERLAND

Lid van de Commissie